

Düş (ün) ve YAZIM

3

Eğer bir gün benim sözlerim
bilimle ters düşerse bilimi seçin..

En büyük savaş, cahillığe karşı yapılan savaştır.

Yüksek uygarlığın merdiveni sanattır.

Sanatsız kalan bir milletin
hayat damarlarından biri kopmuş demek

Ben sporcunun zeki, çevik ve ahlaklısını severim

İstikbal göklerde

Sevgili Gelecek,

“- Gidebiliriz, savaşın olmadığı bir yer bulabiliriz.

-Vatan terk edilip gidilebilecek bir kara parçası değil ki Sevgilim.” diyebilen adamın, bir milletin kaderini değiştirmesinin üzerinden tam yüz yıl geçti. Bazılarımız ona “Mustafa Kemal” bazılarımız “Başöğretmen” çoğumuz “Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk” diyoruz. Aslında o bu adlardan daha fazlası. O, kendisine inanan az sayıda insan ama çok sayıda düşman olmasına rağmen ümidini asla kaybetmeyen, özgürlük ve hakların savunucusu, ileri görüşlülüğü ve zekâsı sayesinde bir milletin yeniden doğuş hikâyesini yazan, hürriyetin tüm dünyaya karşı gelecek kadar kıymetli olduğunu bilip öğreten. O, bu gün cumhuriyetin 100. yılını yaşamımıza vesile olan yüce insan.

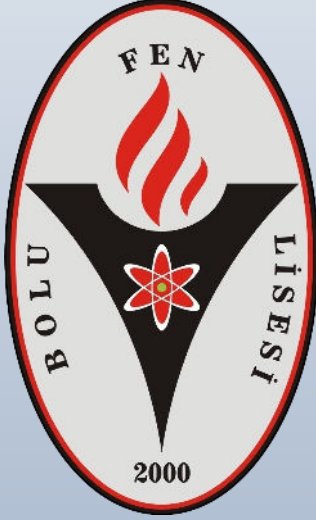
Düşman devletler, ülkemizi bir pasta misali bölüştüğü günlerde halk zor şartlar altındaydı; bir kurtarıcı bekliyordu. Tam bu zorlu durumda Ata'm çıktı ortaya. O, bu durumun farkındaydı. Halkı bir araya getirip birlikte ne kadar güçlü olabileceğimizi öğretti bize. Bugün Cumhuriyetin 100. yılında onun bize öğrettiği millî egemenliğin, demokrasinin, laikliğin, adaletin, eğitimin, eşitliğin, insan haklarının, en önemlisi özgürlüğün ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlamalıyız. Her birimiz birer Cumhuriyet genci olarak birbirini tamamlayan büyük bir yapbozun parçalarına sahip çıkmalıyız.

Ben bir lise öğrencisi olarak okuyup araştırdıklarımın o günlerin zorluklarını biliyorum. Bizler, bugün Ata'mın ve yüce Türk milletinin o günlerde verdiği mücadeleler sonucunda bu cennet vatanın herhangi bir köşesinde rahatça yaşıyoruz. Ama biliyorum ki yapılacak daha çok şey var. En basitinden bizler onların yaşadığı zorlukları öğrenebilir ve bunları size öğretebiliriz. Evde ailemizin bir üyesi olarak, okulda bir öğrenci olarak, her şeyden önemlisi Türkiye'nin geleceğinde söz sahibi olacak bireyler olarak yapacak çok işimiz ve sorumluluğumuz olduğunu biliyorum. Bu yolda bilinçli hareket etmeye çalışıyorum. Çok küçük yaşta babasını kaybedip ailesine katkı olsun diye dayısının tarlasındaki kargaları kovan bir liderin takipçisi olarak ben de evimde üzerime aldığım küçük sorumluluklar ile onun yolundan ilerliyorum. Bir öğrenci olarak onun ülkeme kazandırdığı modern eğitim kurumlarından birinde iyi bir eğitim görüyorum. Bu eğitimin hakkını lâyıkıyla vermeye çalışacağım. Onun “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir, fendir.” sözünden esinlenip ileride belki bir doktor belki bir mimar belki bir hukukçu olup ülkemizin muasır medeniyetler arasında anılmasını sağlayacağım. Dünyada bir ilki gerçekleştiren kadınlara verdiği seçme ve seçilme hakkının gururuyla başım dik ülkemizin yönetiminde söz sahibi olacağım. “Adalet mülkün temelidir.” ya işte bu sözden ilham alıp her ne iş yaparsam âdil ve dürüst olacağım. Her şeyden önemlisi ileride bir anne olduğumda onu ve fikirlerini öğretip Cumhuriyet'in izinden şaşmadan yürüyecek bir evlat yetiştireceğim.

Bu sayede yüzyıllık çınarın nice yüzyıllara ulaşmasını sağlayacağım. Cumhuriyetin bir miras olduğunu söyleyenler var ama ben cumhuriyet, bir miras değil, Ata'mızın bir emaneti biz Cumhuriyet gençlerine. Ata'mın dediği gibi vatani korumak en büyük görevimiz. Çünkü “Vatan terk edilip gidilebilecek bir kara parçası değil.” Bu yüce görevi yerine getirirken muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki asil kanda mevcut. Ata'ma ve tüm silah arkadaşlarına minnetle.

100. yılın gencinden gelecek yüzyılların gençlerine kucak dolusu sevgiler...

Doğa Atasoy

TAKDİM

Okulumuz Fen Lisesi olarak çoğunlukla ilgi ve yetenekleri sayısal olan öğrencilerden oluşmaktadır. Ancak öğrencilerimiz sayısal derslerin yoğunluğuna rağmen edebî, sosyal, kültürel ve sportif faaliyetlere de zaman ayırmaktadır.

Düş(ün) ve Yazı(n) adlı bu çalışma 3. sayısıyla elinizde. İçindeki yazılar, öğrencilerimizin edebiyat ders programındaki yazma çalışmalarından derlenmiştir. İçerikteki yazılar, öğrencilerin “düş “ve “düşünce” lerinin “yazı” ya dökülmüş hâlidir.

Çalışmaya yazılarıyla ve çizimleriyle katkı sağlayan öğrencilerimi ve öğrencilerimizi bu çalışmaya teşvik eden öğretmenimizi kutluyor, çalışmalarının devamını diliyorum. Süpersiniz...

Ali İhsan DUMAN
Okul Müdürü

Zümra ÇINAR

OĞUL

İhtiyar oturmuş, karşıdaki mezarlığa bakıyordu. Ne kadar da zaman geçmişti. Tam tamına on yıl. Bu on yıl iki heceden oluşsa da yaşamak çok uzundu. Kalktı ihtiyar yerinden, mezara yaklaştı. Dokundu toprağa ve “Oğlum senden sonra hiçbir şey düzene girmedi. Sen gittikten sonra ne annen yataktan kalktı ne karın odasından çıkabildi” dedi. Sonra sessiz derin düşüncelere daldı.

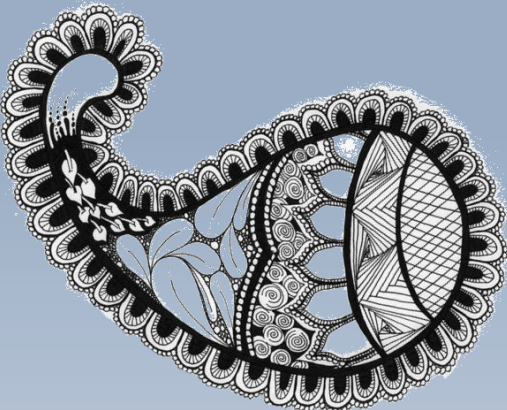
10 yıl öncesinde ne kadar da mutlulardı. Kendi dükkânları vardı, oğluyla birlikte çalıştığı. Gelini hamileydi o günlerde. İlk torun geliyordu aileye. Bebek için hazırlıklar çoktan başlamıştı. Babaanne daha cinsiyetini öğrenmeden başlamıştı rengarenk hırkalar, yelekler ve patikler örmeye. Alınacaklar da bir bir tamamlanmıştı. Artık doğum zamanını bekliyorlardı sadece.

Doğum zamanı geldi çattı. Oğulları dükkânda. Sancıları başlayınca yan komşuya rica etmişlerdi arabasıyla hastaneye götürmesi için. Komşu sağ olsun, merhametliydi. Hemencecik götürdü hastaneye. Herkes heyecanlı ve telaşlıydı.

Dışarıda sağanak bir yağmur vardı. Babaanne, yağmurun bereketine inandığı için bir yandan “Torunum bereketiyle geliyor ailemize” diyor bir yandan da dualar ediyordu. Hastaneye geldiler, gelini sedyeye yatırmışlar ve hemen doğumhaneye almışlardı. O an oğlunu arayıp haber vermişti. Oğlu da telaşla arabasına binip hastanenin yolunu tutmuştu ama yağmur nedeniyle araba kaymış ve kaza geçirmişti. Sanki baba son nefesini, bebeğinin ilk nefesi olsun diye vermişti.

Babasını hiç tanıyamayacak olan zavallı bebeğe babasının adını verdiler. “Adınız aynı olsun da kaderiniz benzemesin.” dualarıyla.

Aseel Elkasır

Hoşgörü, hayatımızın içinde çok önemli bir yere sahiptir. Çünkü birbirimize karşı olan davranışlarımızın temelinde hoşgörü ve farklı görüşlere, görüşlere saygı duymak yatar. Farklılıklar bizi monotonluktan kurtarır. Bireyin farkındalık kazanmasına yardımcı olur. Hoşgörü olmak farkındalıkla gelir ve günlük hayatı, sosyal çevreyi büyük ölçüde olumlu etkiler. İnsanlar hatalar yapabilir, kendi kontrolünde olmayan sorunlara yol açabilir ama bu durumlara sert tepkiler göstermek karşıımızdaki kişinin hatasını anlamasından çok içine düştüğü duruma karşı hırslanmasına sebep olur. Hoşgörü gösterdiğimiz takdirde yanlışını düzeltmeye yönelik uğraş verir.

İnsan karşısındakinin aynasıdır. Karşıımızdakine ne yansıtırsak o da bize aynı şekilde karşılık verir. Yani birine karşı hoşgörü davranırsak o da bize aynı hoşgörü ile yaklaşır. Hoşgörü, barışı ve anlayışı getirir. Anlayışlı ve farkındalık sahibi toplumlar açık fikirli, farklı kültürlere, yaşam tarzlarına ve inançlara saygılı öz güven sahibi nesiller yetiştirir.

Hoşgörü sadece toplumsal anlamda değil bireysel anlamda da çok önemlidir. İnsan kendisine karşı da hoşgörü göstermelidir. Eksiklerine, kusur olarak gördüğü ve benimseyemediği yanlarına karşı hoşgörü davranarak hayata ve hayattaki yerine farklı bakış açılarıyla yaklaşarak daha kapsamlı ve özgür bir benlik oluşturmak için çabalamalıdır. Çünkü her şey bireyde başlar. Kendisini seven kendine saygı gösteren biri topluma da aynı sevgi ve saygıyı yansıtır.

Ayşe Sude Vural

SOĞUK BİR ÖLÜM

Kalabalık soğuk caddenin ortasında annesinin elinden tutmuş bir çocuk. Kar yağıyor, çocuk soğuktan titremeye başlıyor. Artık eve gitsek diye içinden geçiriyor. Ama annesine söylemeye cesaret edemiyor. Babası çalışmakta. Babasını özleyen çocuk en sonunda:

- Anne, babam işten ne zaman çıkacak? Ayrıca çok üşüdüm artık eve gidelim, diyor. Annesi ise biraz da tersleyerek,

- İşimiz daha bitmedi. Biraz sabret, diyor.

Çocuk içten içe sinirlenerek suratını asmaya başlıyor. Ayaklarının da acısıyla hafif ağlamaklı bir sesle “Ne var yani gitsek hava zaten buz gibi” diyor ve ağlamaya başlıyor.

Ağlaya zırlaya giderken bir yandan da pazar alışverişi yapıyorlar. Dükkânlara girip çıkarken artık tepesi atan annesi, çocuğa bağırırmaya başlıyor. Çocukla hararetli bir tartışma içindeyken kar iyice bastırıyor. Rüzgâr çıkıyor ve tipi başlıyor. Bundan sonra göz gözü görmüyor. İnsanlar koşa koşa evlerine gitmeye çalışıyorlar. Çocuğun babası işten çıkmış arabayla onları almaya geliyor. Hava iyice kararmışken çocuk ve annesi kalabalığın ortasında kalıyor. Çocuk arkada annesi ise o hızla yolun tam ortasına kadar varmış. Karşıda babası, arkada çocuk, ortada annesi. Kadın tam geriye koşup çocuğu bulmaya çalışacakken bir araba ve güm-bürtü. Çocuğun gözü yerde, babasının gözünde endişe ve korku.

En son kan ter içinde uyanan adam yataktan kalkıyor ve annesini kaybetmenin verdiği hüznle ağlamaklı ve girtlağında buruk bir acıyla bir yudum su içip geri uyumaya çalışıyor.

Toprak A. Beytekin

Soğuk bir kış günüyüdü. Firuze, soğuşu iliklerine kadar hissediyordu. Boynuna 30'lu yaşlarındayken rahmetli kocasının ona evlilik yıl dönümlerinde aldığı ve eskimesi için nadiren taktığı yünlü su yeşili atkısını sarmıştı. Atkıyı kokladı ve bir kez daha kocasını hatırladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yalnızlığın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Bir yanda yaşlılık bir yanda yalnızlık olunca daha da çekilmez bir hâl alıyordu hayat.

Eşi Süleyman'ın yanından dönüyordu. Her hafta en az bir kere mezarını ziyaret eder, duasını eder mezarındaki çiçekleri sulardı. Bu ziyaretleri, yaz kış demeden bir kere bile olsun aksatmamıştı. Süleyman, Firuze için her şey demektir. Tanıştıkları günden beri Süleyman'ı tüm kalbiyle seviyordu.

Eşinin ani ölümü onu fazlasıyla sarsmış, bu derin yarayı her gün yüreğinin derinliklerinde hissetmişti. Süleyman yoksa neden yaşamaya devam edeyim ki derdi zaman zaman. Oysa iki tane dünyalar güzeli kızı vardı. Onlar için, torunları için yaşamalıym, derdi sonradan kendi kendine. Firuze, kızlarını büyütmüş, biri avukat diğeri hemşire olmuştu. Babalarının vefatından sonra onlar da çok değişmişlerdi. Fakat annelerinin durumu onlardan daha beterdi. Yıllarca beraber yaşadıkları evin, annelerini daha çok üzdüğünü, sürekli anılarıyla yaşadığını ve babalarını ona daha fazla hatırlattığını düşünüp kendileriyle kalmasını teklif ettiler. Fakat Firuze reddetti.

Kızları her ne kadar onu yalnız bırakmasalar da sonuçta işe gidip geliyorlardı. Hemşire olanın sıkça nöbetleri oluyordu. Annelerinin bu acıyla tek başına baş edemeyeceğini düşündükleri için onu zorla da olsa- bir psikologa gördürdüler. Psikolog seansları ile kendini biraz toparlamayı başarmıştı Firuze.

Başkalarına karşı kabul etmek istemese de kendi de zaman zaman çok inatçı olduğunu söylerdi aynanın karşısına geçip. Genç kızlık zamanlarında da evlilik bana göre değil der dururdu ta ki Süleyman'la tanışana kadar. Onu ilk gördüğünde hayatının geri kalanını onunla geçireceğini anlamıştı zaten. Ya da öyle olmasını dilemişti. Çok geçmeden evlendiler. Firuze'nin çok sert bir yapısı vardı. Bulduğu bütün ortamlarda kendini belli eder, herkese sözünü geçirirdi. Süleyman yumuşatmıştı biraz yüreğini. Eskiye göre daha sakin daha ılımlı birisine dönmüştü Firuze.

Anılar arasında kaybolmuşken havanın dondurucu soğuşunu da unutmuştu ama artık eskisi gibi saatlerce yürüdüğü dinçliği yoktu. Yorulmuştu. Dinlenmek için yolunun üstündeki parka geçip banklardan birine oturdu. Artık daha fazla dayanamıyorum üç yıldır süren bir tedavi, içtiğim ne idüğü belirsiz ilaçlar... Hiçbiri işe yaramıyor, diye düşündü. Yalnızlık dünyanın en büyük işkencesi olmalı, dedi sessizce. Mezarlıkta akamayıp gözünün kenarından süzülme bekleyen gözyaşları yanaklarından süzülme başladı. Bir süre öylece oturup rahatlamayı bekledi. Artık geç olmadan gitmeliyim, diye düşündüğü bir anda gözüne bir şey ilişti. Parkta yalnız olduğunu sanıyordu fakat yanılmıştı. Birkaç metre ilerisindeki ufak çalılık hareket ediyordu. Bir an irkildi ama engel olamadığı gözyaşları görmesine engel oluyordu. Bir yandan gözlerini ovuşturuyor bir yandan da hareketlenen çalılığa pürdikkat bakıyordu. Çalı hareketlendikçe Firuze daha da korkmaya başlamıştı ki çalılığın içinden ufak bir şey fırladı. Firuze ufak bir çığlık attı önce. Sonra ufak bir tebessümle kendini o halde gören var mı diye etrafa bakındı. O kadar korktuğu şey soğuktan titreyen zavallı bir kediydi. Ödümü kopardın, senin yüzünden az daha tahtalıköyü boylayacaktım, dedi.

Aslında çok da kötü olmazdı, dedi devamında. En azından şu yalnızlık denilen işkenceden kurtulmuş olurum, diye kediyi konuşmaya başladı. Kedi bir yandan titriyor bir yandan da acı içinde miyavlıyordu. Firuze o an bütün derdini unuttu ve ne kadar hoşlanmasa da kediyi kucağına aldı. Firuze onu kucağına alınca zavallı kedi onun kollarının arasına iyice sokuldu. Kediyi yavaşça okşadı. İçinden "Süleyman şu halimi görse şoke olurdu." diye geçirdi. Çünkü evliliklerinin ilk yıllarında henüz kızları doğmamışken ne çok istemişti Süleyman bir kedilerinin olmasını.

Hava artık iyice soğumuş, saat de epey geçmişti. Artık eve dönmem gerekiyor diye düşündü. Fakat tir tir titreyen bu zavallı kediyi oracıkta nasıl bırakacaktı? Ayrıca kediyi bir anda ısınvermişti yüreği Firuze daha fazla dayanamadı. Kediyi Süleyman'ın ona aldığı su yeşili atkı ile iyice sarıp sarmaladı. En azından soğuklar geçene kadar beslerim seni. Sonra tekrar doğaya salarım diye düşündü. Ama bunu sonraki zamanlarda hiç aklına bile getirmedi.

Bu olaydan yalnızca 8 ay geçmiş olmasına rağmen Firuze kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Eşi Süleyman'dan sonra kendine bir ev arkadaşı bulmuştu.

Tabii ki hâlâ Süleyman'ını çok özliyordu.

Elif Nil Fidan

BEKLEYİŞ

Zübeyde Hanım teyze, her zamanki gibi muhtemelen öğle namazını kılmış ve elindeki minderiyle küçük söğüt ağacının altında oturmaya gelmişti. Yedinci kattaki evinin balkonundan insanları ve doğayı seyretmeyi hiç sevmeydi. Kendini yalıtılmış hissetti. O, çocukluğundaki gibi, toprağa ,çiçeklere dokunmayı ve insanların yüzüne bakarak konuşmayı sevdi. Yoktu ki evde konuşacak kimsesi. Olmuştu beş yıl kaybedeli eşini. Çocukları da evlenip yuva kurulu çok olmuştu. Neyse ki yine yakınıdaydı evlatları. Küçükken "Seni yaşlandığımda bana bakarsın diye doğurdum" dediği küçük kızı hariç.

Nasıl da bütünleştirmiştim kafamda o söğüt ağacıyla Zübeyde teyzeyi. Görmediğim zamanlarda farkında olmadan merak ederdim onu. Çünkü her gördüğümde hâlini hatırlarını sorar da geçerim. Bugün de yine "Nasılsın, ne yapıyorsun teyze?" soruma "Ne yapayım kızım, çıkıp hava alayım." diye cevap verdi. O da beni ve çocuklarımı sormayı ihmal etmedi. Duaları eşliğinde ayrıldık yine. "Allah kolaylık versin, işiniz rast gitsin, iyi insanlarla karşılaşsın yavrum"

- Sana da iyi günler, teyze. Allah hepimize iyilik versin.

Bu yaştan sonra benim için iyilik, el'e muhtaç olmandan temiz bir ölüm, derdi. Belki de o söğüt ağacının altında gelip geçen otobüslere bakıp Yusuf amcanın gelip kendisini alacağı günü bekliyordu.

Çırpı Bacaklı Kızın

Muğla'nın bu küçük sahil kasabasında bir sonbahar günüyüdü. Yazlıkçılar, tatilciler yavaş yavaş terk ediyordu küçük kasabayı. Kasabada genellikle emekliler ve artık şehrin gürültüsünden bıkmış huzuru arayan insanlar yaşıyordu. Ancak kasabalının gizemli olarak adlandırdığı küçük, beyaz evde ne olduğunu kimse bilmezdi. Herkes o evde perilerin yaşadığına inanırdı. Kasabadaki genç bir oğlanın dışında. O genç bir gün o eve gideceğini, her şeyi öğrenip kasabalılara anlatacağını söylerti. İşte o gün geldi.

Kasabada her mevsim başında güzel şenlikler olur ve bu şenlikler genellikle iki hafta kadar sürerdi. İşte yine o günlerdeydik. Akşam saatleriydi, güneş batmak üzereydi tepelerin ardından. Genç oğlan şenliğin arka tarafında kaçmak istercesine uzaklaşan adamı fark etti. Koşurarak yanına vardığında "Amcacığım poşetleri bana ver, yardım edeyim sana" dedi. Sert bir sesle "İstemez" diye cevapladı adam. Bu kadar ağır şeyi taşımak senin için zararlı amcacığım, izin ver de yardım edeyim, diye ısrar etti delikanlı. "Senin başka işin gücün yok mu, git başından" diye tersledi delikanlıyı. Ama delikanlı kararlıydı. Zorla da olsa poşetleri aldı ve konuşma konuşma evin yolunu tuttular. Evin önüne geldiklerinde delikanlının ağzı açık kalakaldı. Perili evdi bura. Adam memnuniyetsiz bir ifade ile teşekkür edip eve girdi, uzun bir süre de evden çıkmadı. Bu süre içerisinde genç, sürekli evi gözetliyordu. Meraktan çatlıyordu adeta. Ama adam uzun süreler evinin bahçesine bile çıkmadı.

Bizim kasabadaki bütün evler, deniz ve güneş görür. O yüzden tüm evlerin panjurları genelde kapalı olur ama perili ev hariç. Zaman geçiyor, günler haftaları, haftalar ayları kovalıyordu. Ama çıkan giren kimse yok. En sonunda yaşlı adam bir cumartesi günü bahçeye çıktı. Ağlıyordu, bir yandan da etrafında birileri var mı diye kontrol etmesinden tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Genç oğlan bunu bir fırsat bilip koşarak adamın yanına gitti. Önce çekinerek bir şekilde hâl hatır sordu. Adamın ağzını bıçak açmıyordu. Oğlan da sustu tabii ama gitmeye hiç niyeti yoktu. Yaklaşık yarım saat adam ağladı. Delikanlı onu izledi ama başka bir fırsatı olmayabilirdi. Rüzgârın ılık esintisi, aralarında sıcak bir hava oluştursa da adam hâlâ gergindi. Azıcık sakinleşince adam, genç konuşmaya başladı.

- Ne oldu amca sana? Betin benzin atmış.

Adamdan çıt ses yok. Delikanlı "Amca derdini söylemeyen derman bulamazmış derler." dedi. Yaşlı adam hafifçe gözlerini delikanlıya çevirip baktı. "Beni bu kasabada kimse tanımaz etmez, arada bana böyle gelirler. Boş ver, sen de aldırma bana" dedi. Genç, bir kez daha "Amcacığım anlat da çözelim derdini, hasta mısın bir yerin mi ağrıyor, neyin var böyle?" diye sıraladı sorularını. Adam bir süre tuttu kendini. Derin bir ah çekerek "Kalbim ağrıyor oğlum, kalbim çok ağrıyor." dedi. Bir anlığına gerçekten hasta olduğunu sanan delikanlı "Hastaneye götüreyim seni amca" dedi. Yaşlı adamın imalı bakışından sonra delikanlı kalbinin ağrımalarının hastalıktan olmadığını anlayıverdi. O sırada yaşlı adam da anlatmaya başladı. Kalbim ağrıyor oğlum. Sebebi benim. Her şey benim suçum. Çok dargınım hayata. Kendime de öyle kızgınım ki. Göçüp gitmek de nasip olmadı bana bu dünyadan. Onu hatırlatan tek şey de burası. Kimi amcacığım, diyerek söze dalıverdim. Gençken senin gibi bir delikanlıyken, yakışıklıyken herkes peşimden koşardı. Hiçbirine yüz vermezdim. Ailem çok zengindi önceleri ama üniversiteye başladığımda babam tüm düzenimizi bozacak kumar belasına takılmış. Öğrendikten sonra çok sürmedi her şeyimizi kaybetmemiz. Ama neyse ki üniversiteye zor bela devam ettim. Ders dışı zamanlarda bulabildiğim her işte çalışarak harçlığımı çıkardım. Babamın eskiden kalan ama pek de eskimemiş kıyafetlerini giyirdim. Ama artık onların da bazısının modası çoktan geçmişti. Zaman zaman çok içerlerdim babamın eskilerini giymek zorunda olduğum için.

Bir gün edebiyat dersimize bir kız girdi. Su gibiydi, ağzım ayran budalası gibi açık kaldı. Giyiminden, tavır ve davranışından o kadar çok etkilenmişim ki bir anda. Aşık olmuşum sırlıklam. Saçları ipek gibi parlak, teni bebecsi bir tazelikteydi. Sonradan giyim kuşamından anladım çok zengin olduğunu. O sırada kendi kendime "Oğlum Kemal kendi kendine hayallere kapılma" dedim. "Sen artık her şeyini kaybetmiş hali hazırda bir ayakkabı tamircisinin oğlusun. Farklı dünyalardasınız siz.

"Etrafa bir göz attıktan sonra sınıftaki tek boş yer olan yanına yaklaştı o gün. Bakışlarıyla ilk o an kesişti bakışlarım. Oturdu. Markalı çantasını oturdüğümüz sıranın üstüne aramızda sınır koyarcasına koydu. O markalı güneş gözlüğünü kafasının üstünden çıkarıp kutusuna koyarken bir cesaretle "merhaba" deyip adını sordum. Narin ve ufacık elleriyle gözlüğü kutusuna yerleştirirken bakışlarını bir anlık bana çevirip "Leyla" dedi ve sustu. Oysa onun da bana adımı soracağını ve böylece birkaç laf edeceğimizi düşünmüştüm. O gün olmadı.

Günler ilerlerken merhabalarla başlayan kısa sohbetlerimiz biraz uzamaya başlamıştı. Öyle uzun deyince saatler aklınıza gelmesin ha. Selamlaşmalar, hâl hatır sormalara biraz da derslere kaymaya başlamıştı. Zaten sınıf dışında değil onunla konuşmak, onu görmek bile imkânsızdı. Dersler bittiği anda kapıda bekleyen özel şoförlü lüks bir ciple ortadan kaybolurdu.

Bir gün sınıftakilerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Birkaç kişi, onun evinde toplanacaklarını, çok eğleneceklerini falan konuşuyordu. Yarın okul çıkışı birlikte gitmenin planını yapıyorlardı. Bu bir fırsat olabilir onu bir kez daha görebilirim diye düşündüm. Ben de ertesi gün giyebileceğim en düzgün kıyafetleri giyip okula gittim. Çıkışta onları takip edip ben de eğlencenin davetsiz misafiri olarak aralarına katılacaktım. Amacım zaten eğlenmek falan değildi; onu görmek, bir iki dakikacık da olsun konuşmak ve neler olduğunu öğrenmekti.

Okul çıkışı gittim. Tahmin ettiğim gibi bahçeli kocaman bir evde oturuyordu. Bahçenin yan tarafındaki küçük havuzun etrafına hazırlanmıştı masalar. O da masaların arasında pembe elbisesiyle misafirlerini karşılıyor, herkesle kısa kısa sohbetler ediyordu. İşte beni fark etti. Bir an yüzüne yayılan tebessüm, anında tedirgin bakışlara dönüşüp etrafı kolaçan etti. Yanına gelip "Ne işin var senin burada?" dedi fısıldayarak. "Git buradan hemen" dese de evden ayrılmadım. Taa eğlencenin sonlarına doğru yanına geldi. Çıkan misafirlerin arasına karışıp sahile inmek istediğini söyledi. O andan sonra gözümü ondan ayırmadan kapıya yakın bir yerde bekledim. İçimde kelebekler uçuşuyordu.

Sonunda çıktık dışarı, hızlı hızlı çok şey anlattı. Görüntüsüyle hiç de uyuşmayan bir hayatı vardı. Benimkinden bile içler acısıydı diyebilirim. Kısa bir süre sonra da eve döndü. Günler sonra nasıl olduysa tekrar okula gelmeye başladı. Çıkışlarda da o lüks cip her gün olmuyordu. Sanırım ikimiz de aşık olmuşuk. Okulun kalan bir yılını böyle geçirdik. Ardından ben bu kasabaya atandım. İlk maaşla yüzüğümü alıp ona evlenme teklif ettim. Ailesinin haberi yoktu. Teklifimi kabul etmişti ama biraz zamana ihtiyacımız vardı. Küçük de olsa bir düğün için biraz para biriktirmeliyim diye işimin başına bu kasabada çalışmaya başladım. Eskiden bugünkü gibi telefon falan yaygın değil ki... On beş günde postaneye gidersem onu arayabiliyor bazen de mektup yolluyordum. Ama mektupların hepsi eline geçiyor muydu ondan bile emin değilim.

Sonra bir sabah elinde ufacık bir çantayla okulun yanındaki lojmanın giriş kapısında onu görünce rüya görüyorum sandım. İnanmadım, gözlerimi ovuşturdum, bir daha baktım. Ama Allah'ım o gerçek. Kaçmış evden. "Sığılacak kimsem yoktu, sana geldim" dedi. Günlerce tedirgin, evden çıkmadan, kimselere görünmeden o küçük evin içinde zaman geçirdi. Bense her şey aynı şekilde devam ediyor gibi okula gidip geliyordum ama ben de çok tedirgindim. Ona belli etmek istemesem de.

Aylar geçti. Bir akşamüstü kasabanın kurulduğu dağın eteklerine doğru yürüyüşe çıkacağımı söyledi. Sevinmişim buna. Çünkü daha önce ısrarlarıma rağmen karanlıkta bile çıkmamıştı dışarı.

"Yarım saate gelirim dedi ama hâlâ bitmedi o yarım saat. Bekliyorum. O günden beri panjurları hiç kapamadım. Bekliyorum." dedi.

SON PIŞMANLIK

12 yıldır evli olan ve İstanbul'da yaşayan Gülçin ve Berat çifti bir cuma akşamı Muğla'daki küçük bir köye gitmeye hazırlanıyor. Bu gidişlerinin bir amacı vardı: Gülçin'in babasına ulaşmak. Çok uzun zamandır babası ve hiçbir akrabasıyla görüşmeyen Gülçin, annesinin ve ablasının öldüğünü biliyordu. Ailesinden sadece babası kalmıştı ve bulacaktı onu. Özür dileyecekti.

Muğla'nın deniz kenarındaki küçük bir köyünde yaşayan 72 yaşındaki Mehmet kendi yaşındakilere göre gayet genç bir insandı. Yaşadığı köyde tam on bir hane vardı ve onlar da sadece yazdan yaza geliyordu. Kısacası Mehmet yılın dokuz on ayı köyde neredeyse yalnız başına yaşıyordu. Aslında bu durumdan şikayetçi olduğu da söylenemezdi. Onu hayata küstüren olaydan sonra yalnızlığı sever olmuştu. 16 yıl önce eşi Selma'yı ondan 6 yıl sonra da kızı Elif'i kaybetmişti. Şu acımasız hayata da zamanla alışmıştı. Köyde tek olduğu için kafasını dinlemeye bolca vakti oluyordu. Buna kafa dinlemek denirse tabii. Sürekli kafasında geçmişin güzel günleriyle o acı iki olay iç içeydi. Ara sıra kitap gazete okuyor bir de köpeğiyle zaman geçiriyordu. Bahçesinde beslediği, sarı ve turuncu renkli tüyleri olan Tarçın, eve yabancı bir araba veya insan geldiğinde hemen havlamaya başlardı. Köy, deniz kenarına yakın olduğu için hafta sonları balık tutmaya giderken Mehmet amca Tarçın'ı da yanında götürür ve denizde onunla konuşur, dertleşirdi. Ayrıca komşularının ona emanet ettiği bazı hayvanlar da vardı. Köyde yalnız ama sıra dışı bir hayatı vardı Mehmet'in. Son 10 yıla kadar evinin penceresinde Gülçin'in gelmesini beklerdi ama hiçbir zaman gelmedi. Sonra da bu bekleyişten vazgeçti zaten. Mehmet'te derin bir iz bırakan olay şu şekildeydi: Olayın geçtiği zaman henüz 19 yaşında olan Gülçin, ablası Elif, anneleri Selma ve Mehmet İzmir'in bir köyünde mutlu mutlu yaşıyorlardı. Köyde bir delikanlı vardı. Emre köydeki tüm genç kızların gözdesiydi. Gülçin de güzel kızdı, Emre de Gülçin'e karşı boş değildi. Bazen gizlice buluştukları bile olmuştu. Ama Mehmet amca, Emre'yi sevmezdi. Sevmemekte haklıydı da birçok kötü alışkanlığı vardı, çok saygısız bir gençti. Gülçin'in onu sevdiğini biliyordu ama Gülçin gelip bunu söyleyene kadar hiç sesini çıkarmamıştı. Bir akşamüstü Mehmet bahçede otururken Gülçin geldi yanına, uzun bir sessizlikten sonra konuya girdi. Gülçin Emre'yi sevdiğini rızası olursa kendisini istemeye geleceklerini söyledi. Mehmet bir süre cevap veremedi. Sonra Emre'yi sevmemesinin nedenini henüz evlenme yaşına gelmediklerini falan söyledi. Gülçin bozuldu ama ısrar etti bu sefer. Mehmet kızını her baba gibi çok seviyor onun yanlış bir karar vermesini istemiyordu. Ama Gülçin'in kalkıp gitmesiyle konu kapanmıştı. Ertesi sabah ağlama sesleriyle uyandı Mehmet. Eşi ve büyük kızı ağlıyordu. Nedenini tahmin etmek zor olmadı. Gülçin evden kaçmıştı.

Emre ile kaçtığını elbette anlamışlardı. Olaydan yaklaşık 10 gün sonra İstanbul'a kaçtıklarını öğrendi. O zamandan beri küsmüştü hayata. Çok kısa aralıklarla eşini ve diğer kızını kaybetmişti. Babasının rızasına almadan Emre ile evlenen Gülçin ise Emre ile üç yıl evli kaldıktan sonra boşanmıştı. Emre'nin kaba söz ve davranışları fiziksel şiddete dönüşünce artık bu evliliği devam ettirmeme kararını zor da olsa almıştı. Zordu çünkü sığınabilecek bir ailesi olup olmadığından bile emin değildi. Yıllardır ailesini arayıp sormamıştı. Babasının ne kadar haklı çıktığını düşünüyordu sık sık. "Keşke babamı dinleseydim" diye başlıyor ve "keşke"lerinin sonu gelmiyordu bir türlü. Kendini geçindirecek kadar bir kazancı olan işine devam ediyordu. Yıllar böyle geçerken başka biriyle evlendi. Aslında bu evliliğe karar verirken çok zorlanmıştı. Neyse ki eşi Berat, onun için doğru tercih olmuştu. Eşiyle sohbetlerinde sürekli laf dönüp dolaşıp babasına geliyordu. Gülçin'in babasına duyduğu özlemi çok iyi anlayan Berat, bir gün babasını bulmayı önerdi. Bu, Berat için de önemliydi. Çünkü Berat'ın babası, Berat yüzünü bile hatırlamayacak kadar küçükken, görevli olduğu askeri birliğe düzenlenen saldırıda şehit olmuştu. Gülçin eşinin teklifine önce sessiz kalmıştı. Babasının yüzünü görmeye cesareti yoktu ama eşinden aldığı güçle karar verdi. Bulacaktı ve gidecekti babasının yanına. Artık dayanamıyor, ona duyduğu hasret her geçen gün yüreğinde iyileşemez yaralar açıyordu. Uzun çabalar sonunda babasının yaşadığı yeri öğrenmişlerdi.

Nereden bilirdi ki babasının o gitmeden öleceğini. Gülçinlerin yola çıkmasından bir önceki akşam kalp krizi geçirmişti Mehmet amca. Oracıkta ölmüştü.

Köye geldiklerine kalpleri deli gibi çarpıyordu. Köyün gerisindeki mezarlıkta kalabalığı fark ettiler Oraya doğru gittiler ve duydukları sonucunda nefesleri kesildi. Gülçin çöktü, gözyaşlarına boğuldu ama telafisi yoktu.

Zümra Çınar

**Cumhuriyet ,
egemenliğe verilen önemin
ve çağdaşlığın bir simgesidir.**

(Zümra Çınar)

**Cumhuriyet
çelişkiler yerine dengeyi,
uzlaşmazlıklar yerine barışı,
ayrılıklar yerine birliği
parçalamak yerine bütünlüğü
esas almıştır.**

(Sümeyye Özdağ)

**Cumhuriyet;
dinlediğimiz hikâyeler ,
izlediğimiz filmler ve
okuduğumuz kitaplar
sayesinde öğrendiğimiz
içimizi titreten muhteşem
bir mücadelenin sonucudur.**

(Ceylin Cefaker)

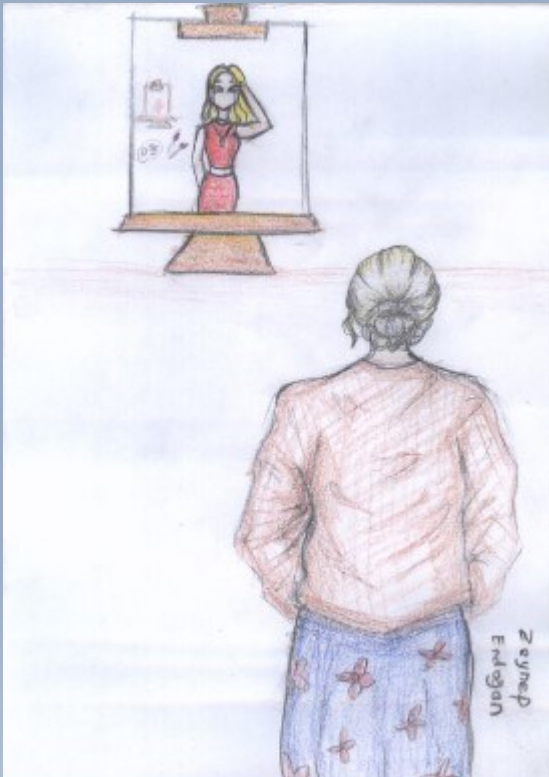
HAYAT TUVALİ

Yorucu bir yaz daha geride kalmıştı. Renkli, cıvıl cıvıl günler yerini önce sararan ve ardından dökülen yapraklara sonra da yavaş yavaş beyaz ve soğuğa bırakmıştı.

İşte bu bembeyaz günlerden birinde Ayşe teyze tam da bu beyazlığa bakıyordu. Hiçbir şey görünmese de Ayşe teyze sanki o sonsuz beyazlıkta kaybettiği bir şeyleri arıyordu. Belki de aradığı, şehre taşınmış kızıydı. Çocukluğunda herkesten korumaya çalıştığı kızını yıllardır görmüyordu. Bayramlarda bir telefon çalıyor varsa bir haber veriliyor ve bir sonraki bayrama kadar görüşülüyordu. İşte tam da bu yüzden umutları yerle yeksan edilse de kızını gözlüyordu işte.

Gençliğini arıyordu belki de. Yaradan görünmeyen dizlerini arıyordu belki de. Ağrıdan kırılmayan dizilerini hiç düşünmeden yaralı ama genç dizleri ile değiştirebilirdi. Yapılacak işler vardı. Ancak beyazlık, yaşlı kadında bir darbe etkisi yaratmıştı. Bu hüzünlendirecek veya acı çektirecek bir darbe değildi. Özlemdi bu. Gençliğinde fazla hissetmediği bu duyguyu şimdi iliklerine kadar hissediyordu. Hatta bu hisse o kadar alışmıştı ki olmadığında yokluğunu çekiyordu. O zaman işte bu manzaraya bakıyordu. İzlediği aynı manzara yıllar geçtikçe içine daha detaylı girilebilecek bir tuval gibiydi veya içini dökebileceği bir dost gibi yalnızlığın ilacı olabiliyordu Ayşe teyze için. Kızını düşünmeye devam etti. Bayram geçeli bir ay olmuştu. Küçük kız bu sefer çok daha özel bir haber vermişti. Artık bir torunu olacaktı. Ayşe teyzenin en büyük hayali torununu büyütme idi. İşte şimdi kızına edemediği sitemi boş manzaraya ediyordu. Gerçekleşmeyen hayalleri onu hem üzüyor hem de hayata bağlıyordu. Hiçbir zaman umudunu yitirmemiş hep yüreğinin derinliklerinde onu yaşatmıştı. Yaşıyordu ama yaşlanmıştı. Belki de yiğit kocasının, kardeşinin ve arkadaşlarının bile onu yıkamamasının nedeni Ayşe teyzenin kalbinin derinliklerindeydi.

Tuna Sarp Karakılıç

YENİ NESİL MÜZİK

İnsanlar ilk anlarından itibaren nasıl beslenmeye ihtiyaç duymuşsa ruhlarını beslemeye de aynı şekilde ihtiyaç duymuşlardır. Ruh insanı insan yapan özüdür. Anlamaya ve anlaşılmaya ihtiyacı vardır. İşte bu yüzden müziğin varlığı çok eski zamanlara dayanır. İnsanlar çeşitli aletleri birbirine vurarak, şarkılar besteleyerek hem birbiriyle anlaşmış hem de müziğin varlığıyla ruhlarını beslemişlerdir. Sözle anlatamadıklarını müzikle anlatmışlardır. Ruh hallerini, duygu ve düşüncelerini müziğe yansıtmışlardır. Tüm insanlığın ortak sorunlarını şarkılara konu etmişlerdir. O- kendimizden bir şeyler bulduğumuz- şarkıları yapmışlardır.

Aradan geçen yıllara, değişen düzene rağmen hâlâ dinleyip kendimizden bir şeyler bulabildiğimiz şarkılar vardır. Yıllara meydan okuyan bu şarkıları meydana getirenler gerçek sanatçılardır. Ülkemizde de böyle sanatçılara çok ihtiyacımız var. Yeni nesil adı altında ortaya çıkan ve sadece beğenilme kaygısıyla satış rekorları kırmaya çalışan müzikler devam ettikçe bu ihtiyaç daha da hissedilecektir. Şimdilerde günün yorgunluğunu atmak için bir iki şarkı dinleyelim dediğimizde şarkıların hiçbir anlam ifade etmeyen sadece kafiyeli olsun diye konmuş içi boş sözleri ve birbirinin aynısı ritimlerdeki gürültülü müzikleri daha çok yoruyor bizi. Eski şarkılardaki o zarıflığı, sözlerdeki ince anlamları, hiç eskimeyen her dinlendiğinde kulağa hoş gelen o melodileri çok özleriz.

Öykü Şahin

CAM VİTRİN, ÇIRAK VE HARİTA

Sülo amca mahallenin en eski fotoğrafçısıydı. Muhtarlık ve kahvenin arasında kalan tertemiz cam vitrinli, yeni çerçevelere rağmen eski bir görüntüye sahip olan bir dükkânı vardı. Mahalleli bu ihtiyarı çok nadir konuşurken görürdü. Tanımayan Dünya Savaşı görmüş kafası bozuk sanacak. Bir de konuştu mu hoca gibi vaaz veren tipik bir ihtiyar işte.

Her gün okuldan sonra çirak gelir yanına, siler süpürür yerleri, getir götür yapardı. O, kapıdan içeri girer girmez şöyle baştan aşağı bir süzerdi oğlanı. Ne giydiğine, saçına sakalına bakardı. Yemek yemiş mi, koşmuş mu gelirken tahmin ederdi. Sadece çırağın da değil mahallelinin fotoğrafını çekerdi böylece. Bazen tanımadığı kişinin hâl ve davranışlarından bile mahallede kim kiminle akraba, kimle komşu anlardı. Yaşamı gözlemle geçmişti. Anasının karnından ihtiyar doğmuş gibi.

İşte bir cuma günü çırağın gelmesini bekliyor. Gelsin de şu camları bir silsin, diyordu. Çırağın gelmesini beklerken bir kadın girdi içeri. Çakma inci küpeli, kuaförden yeni çıkmış, berbat, kabarık turuncu saçları ve kırmızı yüzü ile hiddetle girdi içeri. Nefes nefese olmasından anlaşılıyor ki süratle gelmiş kuaförden. Belki de berbat olan saçları kabarıp daha da kötü olmuş. Sinirle bir şeyler geveliyor, bol bol konuşuyor. Ee adam da yaşlı, kulakları iyice duymuyor Karman çorman bir durum. En sonunda pes ediyor bizim Sülo. Dinlemeyi de bırakıyor. Kadın sussun diye beklerken arkada yüzü öne eğilmiş, gözleri yaşlı, terli çocuğu fark ediyor. Aynı yüzü ama bu sefer pişmanlık ve üzüntü dolu. Yanağında tokat izi. Anasına bakıp ağlıyor, kadın en sonunda yorulup susunca sakince anlatmasını istiyor bizim ihtiyar. Bizim çirak da çocuk. Kavga etmiş, en sonunda çirak çakmış tokadı çocuğun yüzüne bir tane. İhtiyar bakıyor çocuğun yüzüne. Epey de sert vurmuş, kalıp gibi çıkmış izi. Sokaktaki iki abla da gelip çırağı yeriyor. Çocuğa okuyup okuyup üflüyorlar. Akşam 6'ya kadar bekliyorlar çırağın gelmesini. Kadın biraz sakinleyince de gün boyunca tek kelime etmeyen çocuğunu alıp götürüyorlar evine.

Ertesi gün geliyor tek tek müşteriler. Sıkıcı bir gün. Öyle oturup beklerken okul çıkışı gelen çırağı görüyor ihtiyar. Her günkü gibi saç, klasik okul kıyafeti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi geliyor. Şaşıyor ihtiyar hem de bayağı şaşıyor "Böyle gamsız mıydı bu çocuk?" diye düşünüyor. Girdi içeri çirak. Dün misafir varmış, annesi çağırmış eve, o yüzden gelmemişmiş. İyi, dedi ihtiyar. Geç içeriye de şu camları siliver. Tam silerken içi içini yiyor adamın, dayanamıyor, çekiyor çocuğu kenara. Anlatıyor dün ne olduğunu. Anlatıyor ama bir yandan da çocuğu gözlüyor. Bakıyor çocuk hiç yaşamış gibi değil. Niye yaptın oğlum, diye soruyor, çocuk tepkisiz bakıyor. Üsteleyince başlıyor anlatmaya. Dün öğretmenimiz bize Dünya haritası getirdi. Renkli renkli, kalitelisinden. Üst üste o çocuk ben ve iki kişi daha, uzuneşek oynuyoruz sınıfta. Başka duvar mı yok. Haritanın olduğu duvarda oynuyoruz. Atla, atla, diyoruz. En sonunda atlıyor, harita kırılıyor. Korkudan ne yapacağımızı düşünüyoruz. Tam o sırada bir çocuk bağırıyor. Hoca geliyor, diye. Biz de hemen yerimize geçtik. Hoca geldi, tabii ki fark etti hemen. Kim yaptı, diye bağırıldı sertçe. Bu çocuk da yürek yemiş herhalde, kaldırdı parmağımı. Hoca tek kelime etmeden yapıştırdı tokadı. Tabii kaldıramadı parmak başka kimse. Neyse işte o dersten sonra çocuk ağlıyor yanımda. Üzüldüm çocuğa. Attı kendini ateşe bari anasından azar yemesin, diye uydurdum bir hikâye dedi.

Ayşe Liva Çetinkaya

RUHUMUN ÖZGÜRLÜĞÜ

İstanbul sokakları her zamanki gibi kalabalık. İnsanlara çarpa çarpa yürüyorum. Yağmur damlalarının şıpırtılarına karışan topuklu ayakkabımın sesi ve elimdeki kırmızı şemsiyemle hızlıca yürüyordum. Durdum binanın önünde. Uzunca süzdüm her bir köşesini. Sonra derin bir nefesle yağmur kokusunu çekip içime girdim içeri. Çok geçmeden son bir iki dokunuşla sahneye çıktım. Alkış sesleri, bizim öğrencimiz demeyi bekleyen profesörler, dik durmamı işaret eden annem ve babam. Hepsi oradaydı. Hepsi benden çok heyecanlı, benden çok gururluydu. Ödülümü aldım. Teşekkür ettim. Herkes konuşma yapmamı bekliyordu. Ama yapmadım.

Bir an durakladım. Sahnede sadece ben varım karşımda küçük ve kirli bir ayna. Tıpkı bodrum katımızdaki gibi. Kendime baktım. Şık mavi elbisem, sivri topuklu ayakkabılarım büyük ve sıkı topuzundan dolayı mimik yapmakta zorlandığım yüzüm. Aynadaki yansımam ben olduğumu söylüyor. Bu sensin diyor. Ama... Peki neden ben böyle göremiyorum. Sanki karşımda duran bambaşka biri. Önce topuzumu açtım. Uzun kahverengi saçlarıma baktım. Sonra ayakkabılarımı çıkardım, topuğumun arkasındaki yaraya baktım. Sıcaklık hissettim ayaklarımdan yüzüme kadar. Sanki bedenim bana isyan ediyordu. Bu kafesin içinden çıkmak istiyordu ruhum. Yavaşça ruhumun ritmiyle etrafımda dönmeye başladım. Uçuyordum adeta. Yaşadığımı hissettiğim nadir anlardan birini yaşıyordum. Salondakilerin şaşkınlığını sonradan fark ettim. Pek de umursamadım. Annem, eliyle yüzünü kapatmış; babam boş gözlerle beni süzüyor. Son kez baktım kenara bıraktığım ödülüne ve gülererek koşmaya başladım. Çıplak ayaklarım ve yağın yağmura rağmen içimdeki dans etme isteği bitmiyordu.

Ceylin Cefekar

TABLO

Soluk rengi ile pek de dikkatleri üstüne çekmeyen koltuk ve eski duvara asılmış tablo, odadaki boşluğu doldurmaya yetmemişti. Koltuğa bakınca yıllarca hangi sohbetlere ev sahipliği ettiğini düşündürüyordu. Soluk rengi, aşınmış kumaşları ve çökmüş minderleri yaşanmışlıkla doluydu. Ama asıl dikkat çeken tabloydu. O tabloyu, gözünde dünya üzerindeki tüm tablolardan değerli kılan şey sağ alt köşesindeki o imzaydı. Bu nedenle tabloyu, odaya girenin ilk göreceği yere konumlandırmıştı. Çünkü o sadece bir tablo değildi. Bir kâğıt parçası ve birkaç fırça darbesinden çok daha fazlasıydı. Bana ondan kalan tek hatıraydı.

Yıllar önce güneşin, etrafı kızıla boyadığı bir temmuz akşamında karşı kaldırımda gördüm onu. Üzerinde sade ama asla kötü olmayan krem rengi bir elbise ve üstü boya lekeleriyle dolu bir önlük vardı. Elleri kolları boya içinde kalmış bir de o elle terleyen alnını silmişti muhtemelen. Alnına bulaşan lacivert boyayı ve o an yüzümde oluşan kontrolsüz gülümsemeyi hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Yanında koskocaman, kartona sarılmış bir tual duruyordu. Zannedirim bir süredir canhıraş onu taşımıştı ve yorulduğu her halinden belliydi. Bütün çekingenliğimi o an yok sayıp yardım istiyor muymuş diye yaklaştım ona ve ilk defa gözlerini de o an gördüm. Bir ormanın en tekinsiz yerlerinde savunmasız yürümek gibiydi onunla göz göze gelmek. Canlı, hayat dolu, heyecanlı ve sanki içinde kaybolacakmışsınız gibi hissettiren yemyeşil gözleri vardı. O anki afallamamı o da fark edince kendime gelmek zorunda kaldım. Tabloyu götüreceği yere kadar taşıyarak yardım ettim. Yol boyu konuştu. Her cümlesi, kelimesi kelimesine ezberimde. İstanbul sokakları bir daha hiç o kadar renkli ve hayat dolu olmadı benim için. Gideceği yere ulaştığımızda teşekkür etti ve bir sergisi olduğunu söyledi. O sergiye gittim, o gün taşıdığım tabloyu aldım ama bir daha onu göremedim. Sergide yanına gitmeye çekindiğimden mi yoksa tamamen kaderimizin bir yazılmamasından mı bilmiyorum ama yıllar geçti. Ve ben hâlâ bir çift gözün bana yaşattığı 15 dakikalık hayatın tesellisi ile huzur buluyorum.

Şimdi o tablo, penceresinden görünen kara kışıyla farklı desenlerle dolu yığınla eşyasıyla bütün o eski havasıyla ve yerde oturmuş dışarıyı izleyen o mahzun kadınıyla hâlâ duvarda asılı duruyor. Bana o gözleri hatırlatıyor. Belki o gün çekinmeseydim tablodaki kadının neye baktığını öğrenebilirdim. Kim bilir belki o kadın da ihtimallerin ve yaşanamayanların arkasından özlemle bakıyordu.

Ayşe Ecrin Çiftçi

“Hayat, doğduğumuzda elimize tutuşturulan
boş bir tual sanki!

Ve sonra hayat, o tualde çizdiğimiz resim.

Her birimizin kendisinin çizdiği, renklerini kendimizin seçtiği, neresine neyi çezeceğimize bizim karar verdiğimiz resimdir hayat”

PİŞMANLIĞIN SESSİZ GELİŞİ

Doktor birazdan gelir babacığım, dedi Ayla korkmadığını belli etmeye çalışan ses tonuyla. Her ne kadar sakin görünmeye çalışsa da baba yüreği söz dinlemiyor, endişesini gizleyemiyordu ki. Ömrünün 41 yılını paylaştığı eşi Gülnihal Hanım'ı yeni kaybetmenin üzerine bir de biricik kızlarına kanser teşhisi konulmasından dehşet bir şekilde korkuyordu. Koridorda doktordan bir haber bekleyen iki oğluna baktı. Onların da kendisinden bir farkı yoktu. Aralarındaki yaş farkının fazla olması nedeniyle abileri de en az Ali Bey kadar babalık etmişlerdi Ayla'ya.

O sırada torunları Helin ve Serra'ya baktı. Onlar da dayılarının yanında bekliyorlardı. Serra neler olduğunun farkındaydı, durgundu, ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Ama Helin'in olanlardan haberi yoktu, yaşı olanları anlamaya müsait değildi. Helin Ali Bey'e "Dede, annem nerede, ne zaman gideceğiz buradan?" diye sorularını sıralarken doktorun odaya girdiğini fark etti. Soruları cevapsız bırakan Ali Bey bir hışımla doktorun arkasından odaya daldı. Duyduklarına inanamıyordu daha doğrusu inanmak istemiyordu. Kafasında kızının hastalığı yeneceği ve sonrasında neler yapacaklarıyla alakalı onlarca senaryo kurmuştu ama hiçbiri söylenenlerle uyuşmuyordu. Önce kızına ardından iki oğluna baktı. Ayla, kardeşlerinin aksine içinde kan ağlamasına rağmen gözünden tek bir yaş bile akıtmıyordu. Sanki hasta olan kendisi değilmiş gibi. Sanki söylenen tüm bu sözler kendisiyle ilgili değilmiş gibi. Ali Bey, zihninden ne zaman bu kadar büyüdü benim ufak kızım, diye geçirdi. O sırada hastane odasının kapısı açıldı ve "Anne" diye bir ses ortalığı kapladı. Gelen Helin ve Serra'ydı. Serra kardeşi Helin'i dışarıda daha fazla oyalayamamıştı. Bir anda fırlayarak annesinin yanına koşmuştu. "Anne, neyin varmış? Ne zaman gideceğiz buradan?" sorularını sormaya başladığında Ali Bey sesleri kesik kesik duymaya başladı. Kafasını ellerinin arasına alıp kulaklarını tıkayarak kendini dışarı attı. O sert mizacına rağmen hüngür hüngür ağlamaya başladı. O sırada büyük oğlu Mustafa geldi yanına. Babasını o halde görmek Mustafa'yı çok üzmüştü.

İlerleyen saatlerde oğullarının ısrarıyla torunlarını alıp evlerine götürdü. Helin'e masal anlatıp öyle uykusuna yatırdıktan sonra Serra'nın odasına gitti. Kısa bir süreliğine dışarı çıkacağını, az sonra dayısının geleceğini söyleyip doğruca karısının mezarına gitmek için dışarı çıktı. O olsaydı belki bu kadar çaresiz hissetmezdim kendimi, dedi.

Mezar taşlarına teker teker baktı ama karısının mezarını bulmak için değil, mezar sayısının çokluğuna bakıp hayatın aslında ne kadar kısa olduğunu düşünüyordu. Karısının mezarına geldiğinde taşın kenarına oturdu ve anlatmaya başladı:

"Gülnihal! Karıcığım emanetini koruyamadığım için beni affet. Senin eksikliğini her an her hücremde hissediyorum. Sen yoksun ve bu, beni dünyanın en savunmasız adamı yapıyor. Senden sonra en yakınım Ayla olmazsa ne yapacağımı bilmiyorum. O küçükken yanında olamadığımı söyledin. Üniversiteyi kazandı ben yine yoktum. Okulda bir sürü başarısı oldu, ben yoktum. Doğum gününü kutladınız, ben yoktum. Hepinizden özür dilerim. Yokluğunda üşüyorum. Ayla'nın yokluğunda ise ne yapacağımı asla bilmiyorum. Senden tekrar özür dilerim, emanetine sahip çıkamadım.

Ali ağlamaktan şişmiş gözleriyle karla kaplı mezar taşına yattı ve bir daha uyanmamak üzere acısız bir uykuya daldı.

Melis Altındal

Habibe teyzeler Zonguldak'ın Devrek ilçesine geledi 30 yıl olmuştu. Ama hâlâ Habibe teyzenin bir taşınma isteği vardı. Habibe teyze ve eşi Sinan amca Türkçe öğretmeni idi. Evlendiklerinde Sinan amca demişti Devrek'e taşınalım orada yaşayalım, diye. Çünkü Sinan amca Devreklî'ydi ve anne babasının yanında olmak istiyordu. Hem onların kendilerine hem de kendilerinin onlara yardımcı olacaklarını düşünmüştü. Sinan amca orada öğretmenlik yapıyordu ve eş durumundan dolayı Habibe teyzenin de tayini hemen çıkivermişti. Habibe teyze üstünden yıllar geçse de Devrek'i sevemedi. O İzmir'de doğup büyümüş Ege'nin havasına alışmış biriydi. Ne zaman taşındıkları günü hatırlasa derin bir ah çeker pişmanlığını dile getirirdi.

O gün de misafirlige gelen komşusu Nahide Hanım'a başladı anlatmaya Habibe teyze. Taşındıktan bir yıl sonra kızım Feride doğdu. Henüz alışamadığım bu yerde Feride'yi büyütme kolay olmadı. Ben çalışmaya başladığımda Feride'ye babaannesi baktı. Evde Feride, okulda öğrenciler bizim için zorlu zamanlardı. Feride kreşe başladı, rahatız derken ikizlere hamile olduğumu öğrendik. Semiha ve Kemal bizi daha doğmadan korkutmuşlardı. O sırada daha büyük bir eve taşındık. İznim boyunca kendim baktım onlara ama okula başlayınca bakıcı tuttuk ikizlere. Büyümeleri hepimiz için çok zordu. Ancak bu süreçte güzel birçok anıya imza attık. Yıllar o kadar hızlı aktı ki ikizler de okula başladı. Büyük kızım Feride benim öğretmenlik yaptığım okulda okudu. Derslerinde başarılı, zeki, bir o kadar kibar ve çalışkan bir kız oldu. İkizler de ablalarının yolundan devam ettiler. Lise, üniversite derken hepsi büyüdüler Nahide'ciğim. Bak Sinan abinle ikimiz yalnız kalıverdik buralarda. Büyükler Hakk'ın rahmetine kavuştular kısa aralıklarla. Feride mimar oldu, dört yıl önce de düğününü yaptık. Semiha ve Kemal de üniversiteden mezun oldular, çalışmaya başladılar. Hepsini okuttuk çok şükür. Onlar da şimdi farklı şehirde yaşıyorlar. Sinan abine yıllar önce de dedim gidelim çocukların peşinden, taşınalım buralardan diye ama ne fayda!

Evet gençken buralarda çevre edindik, dostlarımız var. Fakat gitsek kötü mü olurdu dedi Habibe teyze komşusuna. Komşu hanıma anlatırken Sinan amcaya olan kırgınlığını tekrar yaşadı. Aklında fikrinde nedense sadece Devrek'ten gitmek vardı. Sinan amca "Hanım ikimiz de emekli olduk, artık yaşlandık. Bu yaştan sonra nereye gideceğiz, kimi tanıyacağız? Oturalım oturduğumuz yerde" diyerek Habibe teyzeyi sürekli ikna ediyordu. Komşu ise Habibe teyzeye "Habibe ablacığım Sinan abinin de kendine göre nedenleri vardır hem siz buralara alıştınız hem de bizler sizin gibi komşularımızı kaybetmek istemeyiz. Oturun ne olacak, dedi. Nahide Hanım'ın söyledikleri Habibe teyzenin yine susmasına yetmişti ama gönlü susmuyordu işte. Sinan amca ise Nahide Hanım'ın cümlesi biter bitmez kafası ile onaylamıştı. Hepsi yeni demlenen çaylarından birer yudum aldılar.

Selin Esila Akçaoğlu

Yaşar, 60 yaşında yıllardır hayalini kurduğu emeklilik günlerini yaşıyordu bugünlerde. O emekli bir öğretmendi. Yaşadığı küçük mahallede herkes onu tanır, sever ve sayardı.

Sıcak bir yaz günü koltuğunda otururken karısı Neriman'la komşuları Ayşe'nin konuşmalarına kulak misafiri oldu. Çok sıkılmıştı artık hadleri olmayan işlerde konuşup durmalarından. Komşuları Ayşe, Selim'in -Yaşar ve Keriman'ın en küçük çocuğu- neden hiç gelip gitmediğini sordu. Neriman bu soruya sinirlenmişti. Çünkü kendisi de çok sevdiği oğlunun onları ziyaret etmemesine çok üzülüyordu. Komşusundan da bunu duyunca iyice canı sıkıldı. Bir anda komşu Ayşe ile olan sohbetini bitirdi ve işini bahane edip Yaşar'ın yanına geldi. Ayşe'ye olan sinirini Yaşar'dan çıkardı. Hep yaptığı gibi ufacak şeyleri bahane edip söyleniverdi Yaşar'a.

Namaza gitme bahanesi ile evden çıktı Yaşar. Namaza daha çok vardı aslında. Çıkarken karısı ona ekmek almasını söyledi. Bunu kesinlikle unutmamalıydı. Eğer almazsa karısının ağzından burnundan getireceğini, kaldığı yerden söylenmeye devam edeceğini biliyordu. Usulca yürümeye başladı. Karısını düşündü. Neriman, ilk evlendiklerinde sessiz sakindi ama yıllar onu çok değiştirmişti. Artık sevdiği kadın değildi ama ne değiştirdi ha sevdiği ha sevmediği. Ömrünün en güzel günleri geçti belki yaşayacak vaktim bile kalmadı, diye aklından geçirdi. Hayattan ümidini keseli çok olmuştu. Çocukları geldi aklına. Önce Mükerrerem'i düşündü. Yavrucak çocukluğundan beri adından utanmıştı. Mükerrerem, Yaşar'ın annesinin adıydı. Çok büyük bir heyecanla okumuştur kulağına ismini. Mükerrerem ile araları iyi değildi. Gelip gitmezdi ama bilirdi ki bir sıkıntıya düşerse ilk gelecek Mükerrerem'di. Sonra Sude'yi düşündü. Evin aykırı çocuğu Sude'ye karşı çok büyük pişmanlıkları vardı ama... Şimdi hamileydi Sude. Neriman çok sık gider dururdu Sude'nin evine. Selim -tek oğlu- Selim'in hayatı sıkıntılıydı. Neriman onu çok şımartmıştı çocukluğunda. Bencildi Selim. Her şeyi kendisine isterdi. Zaman zaman utanmıştı Selim'den. Severdi tabii ki baba yüreği ama utanırdı da. Utandığı için vakti zamanında vicdan azabı da çekmişti. Hiçbir çocuğunu suçlayamazdı. Kendi etmiş kendi bulmuştu sonuçta. Onları düşündükçe kendi gençliğini geldi aklına. Gençti yakışıklıydı şimdi ise yaşlı ve çirkin. Aynaya bakmak bile istemiyordu. Keşke o zamanlar kendisini beğenseydi şöyle özgüveni yerinde bir birey olsaydı. Çocuklarını da bir o kadar öz güvenli yetiştirebilseydi. Kendini dinleyecek birisini aradı. Karısı asla dinlemedi onu. Mükerrerem'in hayatı hep çok yoğundu. Sude'nin zaten karnı burnundaydı. Selim açmazdı telefonunu. Arkadaşlarını düşündü, çoğu ölmüştü. Düşündü durdu, bir kişi bile bulamadı. Evet, kimi kimsesi yoktu. Bacakları da ağrıyordu, genç değildi artık. Kaç dakika yürümüştü ki şuracıkta. Saatini çıkardı, namaz vakti geçmişti. Bu hayatta yapması gereken sadece bir şey vardı, onu bile becerememişti işte Yaşar. Böyle hayal etmemiştii yaşlılığını. Torunları ve çocuklarıyla mutlu olacağını düşünmüştü hep ama hayallerinin hiçbiri gerçeğe dönüşmemişti. Eve doğru tekrar yola çıktı. Hayat galiba aklınca şaka yapıyordu. Adı Yaşar'dı ama yaşayan bir ölüden pek bir farkı yoktu.

Eve gitmek istemeye istemeye yürümeye devam etti. Kapıyı çaldı. Neriman kapıyı açtı ve o anda Yaşar'ın aklına ekmek almadığı geldi. Neriman sinirle "Yaşar inanmıyorum artık bir şeyi de becer, bıktım artık senden" diye söylendi. Neriman uzunca süre söylenmeye devam etti ama Yaşar onu duymuyordu. Yaşar'ın aklından ölümü beklememek geçti ama gınahtı. Bu günahı göze alamadı ve ekmeक्सiz bir sofraya oturdu.

Sümeyye Sevede Serin

Güzel bir ilkbahar günüydü. Şırl şırl akan derenin huzur veren sesi baharı simgeleyen çiçekler, kuşlar bir de o evden gelen sesler... Köy meydanında top oynuyordu çocuklar. Birbirleriyle şakalaşıyor, sesleri ortalığı kaplıyordu. Güneş tam tepedeydi ve yorulmuşlardı artık. Bir gölgeye çekildiler. Hepsi sabah kahvaltısından sonra hafta sonları meydana iner, oyunlar oynar ve bu evin önünde dinlenirlerdi . Bu evle ilgili bildikleri tek şey, evde yaşayan yalnız bir kadın vardı. Sadece bunu biliyorlardı ancak çocukların hayal güçleri sınırsızdır bilirsiniz. Her zaman olduğu gibi dinlenirken de bu evde yaşayan Zeliha teyze hakkında çeşitli hikâyeler uydurur ,birbirlerine anlatırlardı. Bugün sıra Zeliş'teydi. Onun da adı Zeliha'ydı ancak ona hep böyle seslenirlerdi. Başladı anlatmaya: "Burada yaşayan kadın öyle evden çok çıkmaz. Arada sırada pazara iner, o kadar. Evden de garip sesler gelir. Bu seslerin sebebi de evdeki eşyaların canlanması." Bunu duyunca Mehmet hemen atladı. Yok artık !Ben bu kadar saçma beklemiyordum, dedi. Yine bir gürültü, kargaşa oluştu aralarında. Neden olmasın, dedi Zeynep. Sonra Ahmet herkesi susturdu. Ardından da her hafta sonu buraya gelip hikayeler anlatıyoruz neden gerçeği öğrenmiyoruz, dedi. Hepsi bir anda susup düşündüler. Bazısı korksa da bu fikri birçoğu kabul etti. Zeliha teyzeden gerçeği öğreneceklerdi. Heyecanlı bir o kadar da endişeli bir şekilde kalktılar. Yürüdüler azıcık. Bahçe kapısının önünde yeniden durdular. Ahmet kapıyı itirdi, kapı hemen açıldı. Bahçede kurumuş ağaçlar vardı daha çok. Zeliş içinden buraya hiç gelmemeliydik belki, dedi. Sonra ilerlediler ve giriş kapısının önünde durdular. Kapıyı çaldılar, içeriden "Kapı açık, girin" diye bir ses yükseldi. Kapıdan içeri adım atmalarıyla Hatice'nin gözlerinin parlaması bir olmuştu. Girişte küçük bir ayakkabılık, onun yanında kapağı açık bir dolap vardı. Dolabın içinde ise birkaç kolye ile bilezik görmüştü. Bu tarz şeylere çok düşküdü. Onun için dikkatini çekmişti. Mehmet'in dikkati ise çoktan şekerlikteki şekerlere kaymıştı. Zeynep ikisini de sanki kaçıp gidecek yavru kediler gibi kollarımdan tutuyordu.

Zeliha teyze içeriden "Salondayım" diye seslendi. Çocuklar unutmuşlardı buraya neden geldiklerini. Hepsi çok şaşkıındı. Ne hayaletler ne cinler vardı. Eşyalar vardı hep. Sadece Zeliha teyze, dikiş makinesi bir de iki tane kedi. Demek o gelen ses dikiş makinesinin sesiydi, diye geçirdiler içlerinden. Merhaba çocuklar, dedi Zeliha teyze .Sanki her gün görüşüyorlar sanki sıradan bir komşudan başka biri değilmiş gibi. İlişkilerine göre fazla bir samimiyetle. "Me-,mer-ha-ba" diye kekeleyerek cevap verdi içlerinden biri. Çekinmeyin oturun, dedi Zeliha teyze. Bu sefer de koltuğa sırandılar inci tanesi gibi. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. En sonunda "Biz bu evden gelen gizemli sesi merak etmiştik." diyebildi Zeynep. Teyze tebessüm etti ve başladı hikayesini anlatmaya. Nasıl bir öğretmen olduğunu, yetiştirdiği öğrencilerini, uzun yıllar sonunda emekli oluşunu, buraya nasıl yerleştiğini, kimi kimsesi olmadığını ,geçimini yaptığı bu el işleriyle sağladığını . Çocuklar şaşkınlıkla ve hayranlıkla dinlediler Zeliha teyzeyi ve onu çok sevdiler. Mehmet "Bundan sonra biz varız Zeliha teyze, seni hep ziyarete geleceğiz" dedi. Diğer çocuklar da kafalarıyla onayladılar. Gerçekten de öyle olmuştu. Çocuklar Zeliha teyzeyi çok sevmiş, onu hep ziyaret etmişlerdi. Böylece birbirlerine anlattıkları hikâyeleri artık Zeliha teyzeye anlatıyor birlikte gülmüş eğleniyorlardı.

Sevgili Ata'ma,

1881'de Selanik'te açtın vatanın kanla sulandığını gören o gözlerini. Yaşının kaç olduğuna bakmaksızın göğsündeki vatan, millet, bayrak ve din sevgisi ile her şeyi göze aldın. Halkımız ve sen elinden gelenin fazlasını yaparak bu cennet vatanı bize emanet ettiniz. O günler kolay olmadı ama sen savaşmayı değil ölmeyi emrettin.

Düşman ordusu kendinden ve kazanacağından emin bir şekilde gelirken Türk milletinin vatanı uğruna seve seve canını verebileceğini bilmiyordu. En büyük hatası Türk milletini hafife almak olmuştu. Türk milleti hafife alınamaz olduğunu, canının ,kanının son zeresine kadar savaşarak göstermiştir. Senin de dediğin gibi Paşa'm biz Türkler tarih boyunca hürriyet ve istiklal timsali olmuş bir milletiz. Bizim hayatımızda "Ya istiklal ya ölüm vardır." Bu hiçbir zaman değişmeyecektir. Biz sizin yaşadığınız bu zorlukları ancak öğrenebilir ve öğretebiliriz. Sizler zor şartlar altında vatanımızı koruyup kurtardınız. Ben size sadece şunun sözünü verebilirim: Sizin bize armağan ve emanet ettiğiniz bu cennet vatanı sizin ne şartlarda kazandığınızı öğreneceğim ve öğreteceğim. Bu emanete sahip çıkacağım. Verdiğim sözü ömrüm boyunca hayatımın bir parçası haline getirerek uygulayacağım

Size sonsuz bir minnet duyuyorum ruhunuz şâd mekânınız cennet olsun.

Selin Esila Akçaoğlu

Cumhuriyet gelecektir.

Bilimin ışığında verilen çabadır.

Hep ileriye daha iyiye yönelmektir.

Cumhuriyet vatandır.

Dökülen her damla kanın ıslattığı

bu topraklardır.

Cumhuriyet özgürlüktür.

Halkın kendi dilini konuşması,

şanlı bayrağını en tepede dalgalandırmasıdır.

Cumhuriyet yeniliktir.

Bir şairin şiirindeki harflerdir.

Cumhuriyet bugünümün geçmişi,

geleceğimin yarınlarıdır.

(Zeynep Maral)